

BÃO GIÔNG RỒI CŨNG LẶN, EM ƠI!

(Tự Truyện 12)

Sớm thứ Sáu 29/12/1995, cả nhà đi Santa Ana. Suốt quãng đường dài, tay trái TNH cầm lái, tay phải đưa ra tìm bàn tay tôi.

.....

(TTBG tự ý cắt bỏ 20 dòng sau 20 năm viết lại đoạn này vì tự thấy
ghê tởm chính mình theo
"lòng tin ngờ nghệch đạo đó!").

.....

Trọn ngày thứ Bảy kế tiếp, ngồi bên nhau trên bãi biển, tôi chân thành nói:
"Em xin lỗi đã bỏ quên cô đơn nhiều quá."
TNH xiết bàn tay tôi thay cho lời cảm nhận.

.....

(TTBG tự ý cắt bỏ 15 dòng sau 20 năm viết lại
đoạn này).

.....

Gió biển làm lạnh đôi vai. Tôi ngồi chống cằm lên hai gối. Cạnh tôi, khói thuốc từ môi TNH thổi ra có mùi thơm hăng hắc.

Đề cập đến những dự định trong thời gian tới, TNH nói:

"Bố sẽ làm việc nghiêm chỉnh trở lại. Đầu tiên là viết cho xong hai truyện chính trong quyển Truyện Người Viết Sử, cho nó ra đời, rồi sẽ kết thúc tập Thơ Tình TNH. Sau chuyến đi DC thăm những người bạn cũ, trở về, bố sẽ làm cho em bài Hành Phu Thê dài 500 câu."

Và TNH tiếp:

"Nếu như bố và em hòa hợp, đó có đứa nào viết qua nỗi tui mình kể về cả phẩm lẫn lượng."

Giọng TNH trở nên dịu dàng hẳn:

"Từ nay tất cả mọi tác phẩm bố sáng tác ra đều chỉ dành cho em và Âu Cơ. Bố biết em yêu thơ 7 chữ của bố thì sau này bố sẽ làm nhiều bài loại đó tặng riêng em. Bài Hành Phu Thê, em có thể dùng để kết thúc tập Nhật Nguyệt II viết về quãng đời của em và bố."

Tôi gật:

"Quyển Nhật Nguyệt II dẫu chưa bắt đầu nhưng em đã có trong tay đầy đủ dữ kiện. Bao giờ xong cuốn Văn Uyển Mùa Thu 1995, em sẽ khởi sự ngồi vào bàn với nó."

.....

"(TTBG tự ý bỏ hai dòng)"

.....

TNH ngắt lời tôi:

"Hai ngày nay bố luôn tự nhủ: *'Án tình của em, bố đáp đền một đời cũng không đủ.'*"

Tôi hỏi nhẹ:

"Bố có nghi ngờ gì tâm lòng em nghĩ về anh Ngọc?"

TNH lắc đầu mạnh mẽ:

"Không! Bố biết rằng em không còn yêu anh ấy."

Tôi gật:

"Cảm ơn bố đã nói như thế."

Và nhẹ nhàng, tôi tiếp:

"Một lần em có kể bố nghe, lên 8 tuổi em đã bắt đầu viết nhật ký. Từng quãng đời kế tiếp sau đó, bao giờ em cũng lưu lại những quyển nhật ký. Chỉ từ khi qua Mỹ, hay đúng hơn từ khi trở thành vợ bố, đời sống thực tế quay cuồng quá khiến em không còn tâm trí và thì giờ để làm điều ấy. Vì vậy, luôn luôn em vẫn mang mặc cảm có tội với bố và Âu Cơ. Em định lúc nào rảnh sẽ ngồi ghi xuống tất cả những gì xảy ra trong quãng đời 8 năm chung sống. Bố thừa biết, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhai chủ yếu là em muốn làm điều ở trên vừa viết, nhưng lan man câu chuyện văn chương làm sao mà lại dẫn đến cuốn I viết về anh Ngọc. Em mong bố hiểu, khi viết cuốn I, em cốt ý đưa dốt độc giả đến sự nhận thức *do đâu mà ngày nay em đứng lại hoàn toàn bên bố. Một cách gián tiếp, em muốn nói lên điều rằng nhờ vào những đòn đau em đã trải trong thời quá khứ mà ngày nay vai trò bố mới quan trọng và cần thiết thế nào cho cuộc đời em.*"

Ngừng một lát tôi tiếp:

"Bây giờ Nhật Nguyệt I chào đời rồi, nhưng em thành thật để tùy bố quyết định. Nếu bố muốn cho em viết xong cuốn II rồi phát hành luôn thể cũng được, mà cho tập I ra mắt độc giả trước cũng được, em không quan tâm điều ấy."

Ngần ngừ một chập, giọng TNH e dè:

"Đứng trên phương diện một nhà văn, bố thấy có tội với độc giả nếu giữ không cho phát hành Nhật Nguyệt I, bởi với bố, *đó là tác phẩm hay nhất em viết từ trước.* Nhưng trên phương diện một người chồng, bố thú nhận là bố thấy 'đau'".

Tôi ngược nhìn TNH:

"Tại sao lại đau?"

Đôi mắt TNH hướng ra vùng biển rộng:

"Bố chỉ sợ bao nhiêu tình lực, em đã dồn hết cho cuốn I, như vậy trong cuốn II, em sẽ không còn gì để dành cho bố."

Chung hứng vì lời thú nhận này, nhưng xiết bàn tay TNH, tôi thành thật bày tỏ:

"Không! Em không tin như vậy. Hai mươi năm khác với mười năm, càng khác hơn với phút giây hiện tại. Thời gian luôn soi mòn mọi kỷ niệm. Vậy thì kỷ niệm về anh Ngọc dẫu có đặt xuống thành những giòng văn chương lai láng, em tin vẫn không có chất '*xúc cảm sống động*' như bây giờ viết về quãng đời 8 năm chia xẻ của chúng mình."

Và tiếp:

"Em mong trong đời sẽ không còn bất cứ hình bóng thứ ba nào hiện đến làm cho bố hay em phải đánh mất đi khỏi tình hiện tại mình đang gầy dựng."

Đang nhìn về phía trước, TNH bỗng quay nhìn tôi, ánh mắt có phần ngần ngại:

"Nếu bố mất em, bố biết bố sẽ thân bại danh liệt!"

Tôi ngạc nhiên:

"Sao vậy? Bố nghĩ rằng em sẽ viết bài 'quát' bố?"

TNH lắc đầu:

"Không đâu. Bố tin em không bao giờ làm điều ấy."

Trầm giọng xuống, TNH nói nhỏ:

"Nhưng bố sẽ không còn viết nổi nữa nếu không có em hỗ trợ cạnh bên. Thân bại danh liệt là như thế đó."

*

**

Đêm **Chủ nhật 31/12/1995**, TNH làm tặng tôi một bài thơ nhỏ, đăng nơi trang đầu cuốn Văn Uyên Mùa Thu 1995:

SINH NHẬT CHÍN, MƯỜI

(Cho sinh nhật TTBG)

*Ngày trở gió cho đêm đẫm mật
Chín hay mười. Năm tháng còn nhau
Vẫn như trái đất vừa khôn lớn
Bài hát phu thê vẫn nhiệm màu*

*Cầu tre lắt lẻo
Bước em vừa bước có ta dìu
Mấy bận lao đao sâu nước lũ
Bão giông rồi cũng lặn,
em yêu!*

[]